

FİTNEYLE İÇ İÇEYİZ-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (25.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Bu yaşadığımız hayatın imtihan oluşu, bunun fitne adını verdiğimiz bir süreci ihtiva ettiğini konuştuğumuzdan sonra bir hakikati çok acı şekilde bizim zamanımızla bağlantılı hâle getirmek zorunda kalıyoruz. Bir mümin, ahireti hiçbir zaman inkâr etmez, edince mümin olmaz zaten. Ahiret yoktur diyen mümin olmaz. Diyene başka bir isim veriyoruz biz. "Mümin" demiyoruz, "Müslüman" demiyoruz. Bu da "ahirete iman edenlere mümin denir" diye bir gerçek ortaya çıkarıyor.

Kur'an-ı Kerim farklı ayetlerde insanın genlerinde ihtiva ettiği bir hastalığa işaret ediyor. Müminun suresinin 37. ayeti, En'âm suresinin 29. ayeti, Câsiye suresinin 24. ayeti; bu üç ayet ve Tekâsur suresinin

أَلْهَأَكُمُ التَّكَاثُرُ حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ

diye başlayan bu dört ayet bloğu, insanda bir hastalığı karşımıza koyuyor. Nedir o? Bulduğunuz fırsatı sonuna kadar değerlendirmek, sonrasını düşünmemek. Bu, sözünü ettiğim ayetlerde mantık şu:

إِنَّ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا

"Şu dünya hayatıdır hayat dediğin derler" diyor Allah Teâlâ. Farklı üsluplarla bu üç surenin üç farklı ayetinde, müşriklerin yani ahirete hiç iman etmeyenlerin mantığını Rabbimiz önümüze koyuyor. Ellerindeki dünyayı sonuna kadar onların kullanacağı bir fırsat hâline getiriyor.

Yok bu dünyadan başkası, derler. Bu birinci gerçek. Ama mümin, ahirete iman eden insandır. Dolayısıyla mümin çıkıp da "yok ahiret, sadece bu dünya var" demez. Dese mümin olmaz zaten. Ahireti inkâr edenin, öldükten sonra dirilmeyi inkâr edenin imanı yok. Müslümanlığın farkı da bu zaten. Fakat buradaki ince çizgi şudur. Mümin ahireti inkâr etmez. "Ben dünya için varım, ahiret yoktur" demez ama ahireti inkâr edenlerin hastalığının belirtisi müminde olur, olabilir. Nedir bu hastalığın belirtisi?

Yani ahireti inkâr edenler ne diyorlar? "Yok ki ötesi, varsa yoksa şu dünya var." Mümin "var, ötesi var bunun, ahireti var" diyor ama pratiğe gelince sadece bu dünya varmış gibi çalışıyor bu sefer. Ne gibi bu? Mesela; mümin sabah namazına kalkamıyor, ciddi bir şekilde her sabah namazının cehennemde şu kadar zaman yanmak anlamına geldiğine yüzde yüz iman eden birisi, ahireti bu şekilde kanı, iliği hâline getirmiş birisi sabah namazı kaçırabilir mi? Beş defa on defa kaçırır belki bir ömür boyu.

Kâfirlerdeki hastalık ahireti yok saymaları, onu uzak bir ihtimal görmeleridir. Müminse esasen ahirete iman eden birisidir ama bir türlü imanı aktif hâle gelip cenneti ve cehennemi gözünün önünde seyreder gibi olmuyor. Bu sebeple "Şu kabirlere giresiye oldunuz -yani neredeyse kabre gireceksiniz-hâlâ biriktirme, evlat ve mal çokluğunun peşindedesiniz" ikazının müminin en temel işaret noktalarından birisi olması gerekiyor.

Kabre girinceye, dört kişinin omzunda mezara getirilinceye kadar kıpırdamayan insan, mümin insan olmamalı. Yani anlıyor ama iş işten geçince anlıyor, öyle değil. Bir gün mezara girileceğini ve

mezardan sonra asıl cennet veya cehennem hayatının başlayacağını anlayan insan mümin insandır, düşünmeliyiz. Bu bir hastalık tespitiydi, bundan önceki dersimizde de hastalığı tespit ettik. Nedir bu hastalık? Dünya bir imtihan yeridir, bu imtihana aldanabiliyoruz, hazırlanamayabiliyoruz. Aksi takdirde biz imtihan olduğumu biliyorduk, ashab-ı kiramın yaşadığı imtihanla kendimiz arasında bir bağlantı kuramadık bir türlü. Onlar kendi imtihanlarını yaşadılar, biz de bizim çapımızda bir imtihan yaşayıp kulluk yapıp Rabbimize kavuşacağız. Bir türlü bu formülü oluşturamadık.

Peki, burada derin bir soru sorma durumunda hissediyorum kendimi. Şimdi ayette, Tövbe suresinin ayetinde sekiz şey saydı Allah Teâlâ, sonra da bunları biz Fatır suresinin 5. ayetinde tuttuk “Dünya, olduğu gibi bir imtihandır” dedik, “dekorludur, süslüdür” dedik. Hadis-i şerifi, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in hadisini Müslim’den aldık. Allah Teâlâ bu imtihanı böyle cazip bir şekilde tatlı, yeşil bir dünya olarak önünüze koyacak, hazır olun. **فَيَنْظُرْ كَيْفَ تَعْمَلُونَ** Ne yapacağınızı Allah görecektir kazandıktan sonra dünya malını. Seni çevirecek mi dünya malı? Çoluk çocuğun olduktan sonra o edebiyatı yapacak mısınız? Evlenmeden “çocuklarımı Allah’a adayacağım” diyorsun, sonra Allah’a giden hiçbir yola sokmuyorsun çocukları. Varken de yok gibi olabilecek mi Müslüman? Bütün bunları konuştuk. Şimdi bir Müslüman olarak şunu sormak zorundayım: Bu hastalık nereden bulaşıyor? Veya bu hastalıktan korunmaya karşı Rabbim bana bir tedbir, tavsiyede bulundu mu? Elbette Allah Teâlâ tehlikeyi gösterip “başınızın çaresine bakın” demiyor. Tehlikeyi gösteriyor, korunma yollarını da gösteriyor, korunmadan sonraki veya korunmadaki yaşam tarzının akıbeti cenneti, cehennemi de gösteriyor.

Uzun uzun isimlere takılma yerine bizim imanımızı kemiren veya Müslümanlığımızda şu eğer “Allah’tan, Peygamberi’nden ve Allah yolunda cihattan daha değerli mi görüyorsunuz” demeye getiren Tevbe suresi 24. ayetindeki o hassasiyetler temelde üç kaypak zeminden kayıp gidiyor. Ya da bizim iç içe olduğumuz ama sıyrılmak zorunda olduğumuz üç fitne var: Birincisi dünya sevgisi, ikincisi mal sevgisi, üçüncüsü de tul-u emeldir.

Bu üç sevgiyi kontrol altına alabilmek veya alamamak, Müslüman’ın hayatında başarmak ya da başarmamaktır. Dünya sevgisi, mal sevgisi ve tul-u emel (uzun vadede dünyaya kalmak, dünyada kalma) düşüncesi bütün Müslümanlar’ın aşmak zorunda oldukları fitnelerin vanaları gibidir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi hatırlayınız arkadaşlar! Ne buyurmuştu: “Cenneti şu dağın dibinde hissediyorum, görüyorum” demişti ashabına. Onu dinleyen sahabe hani salkım yiyordu ya, salkımdan tane tane koparıp yiyordu. “Şu salkımı bitirelim de biz de gidip orada buluruz” dedi mi? Tam aksine: “Madem şu dağın dibinde cennet, bunu yiyinceye kadar niye bekliyorum ki ben!” dedi. Bu zat eğer hurmalarını vesairesini dünyayı, eşini, çocuklarını, bahçelerini put gibi seviyor olsaydı, malına tapınıyor olsaydı, “Emekli olduktan sonra hacca gideceğim inşallah. Torunlarımla beraber onların sünnetlerini de yaptıracağım...” diye emekliliğine yirmi beş sene var, yirmi beş sene sonrasının kalkınma planlarını yapıyor olsaydı o salkımı fırlatıp şehadete koşabilir miydi?

Ashab-ı kiram dezenfekte yaparken dünyayı kir olarak gördüler. Ali ne dedi: “Ey dünya, seni boşadım, uzak dur benden.” Dünya sevgisini attı gittiler. Dünyayı sadece bir ağacın altında dinlenmek zorunda olan misafirin, yolcunun kaldığı zaman ve yer olarak gördüler. Onu kâfire de bırakmadılar, kendilerine secde taşı olarak da tayin etmediler. Ne kâfire bıraktılar ne kendileri secde ettiler dünyaya ve “Rabbime ne zaman kavuşacağım” deyip gün saydılar. İntihar etmediler erken gidelim diye. Ama yirmi beş sene sonra emekli olacak, ondan yirmi beş sene sonra da hacca gidecek, ondan yirmi beş sene sonra da takva adamı olacak diye sanal bir hayat da yaşamadılar. Onlardan birini terbiye

ederken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem nasıl terbiye etti: “Akşama ulaştıysan sabahı bekleyip durma” dedi. “Sabahı gördüysen akşamı bekleyip durma.” On bin sene yaşasalar yetecek kadar imanları var ama on sene sonrasının planları yok ellerinde. Varsa da cihat üzerine kurulu.

Tul-u emeli olan birisi, yıllar sonrasına planları olan birisi hiçbir şekilde cennet hesabı yapamaz. Çünkü cennet onun gözünde hep ‘bir sonraya ertelenen’ değerdir. Cennete gelince; hep ‘bir sonra, bir sonra, inşallah, inşallah...’ Arsa, mülk, konut olunca; ‘hemen, hemen.’ Cennet ‘inşallah’, para, makam, fors, başkanlık, liderlik ‘hemen!’ Onun ertelemeşi mümkün değil. “Emekli olduktan sonra inşallah dünyalığım olur” yok. Emekli olmadan bu dünya onun olacak, cennet ve cennetin sebepleri olan ibadetler, züht, cihat “inşallah inşallah...” İleri erteleye gitsin...

Cennet bu gözle görülünce uğruna namaza kalkmak bile zor oluyor. Cennet burnunda tütseydi birisinin, salkımı fırlatıp atacaktı, attı nitekim. Enes ibni Malik’in annesinin gözünde cennet tütmeseydi çocuğunun elinden tutup “Sana hediyedir ya Resûlallah!” diye getiremezdi. Ebu Bekir radiyallahu anh, cennet burnunun dibinde, hemen bir adım daha ötesi cennettir diye beklemeseydi yüz yaşına yaklaşmış babasının kolundan tutup “Resûlallah’ın önüne diz çökeceksin” diye getiremezdi. Mesele tul-u emelde kilitleniyor. Tul-u emel de yeşil ve tatlı dünyayı terk edememekten kaynaklanıyor. Paranın tadından kaynaklanıyor.

Burada çok önemli bir çizgi var. Bu üç şey: Dünya, mal ve tul-u emel; uzun vadeye yayma, cenneti hep bin beş yüz yıl yaşayacak, sonrasında ‘inşallah’ o olacak. Cennet hep ‘sonra’, ‘inşallah’. Pil bittikten sonra, takat kalmadıktan, kaslar koştuktan sonra hep cennet.

Mesela bir gencin harama düşmesini Müslüman bir anne-baba “daha gençtir” diye nasıl yorumluyor? Ne demek daha gençtir? Ölümün ihtiyarı mı var? Ölüm ihtiyarların ipoteğinde mi? Müslüman, “daha gençtir” der mi? Kimse yarına garantili olmadığı hâlde. Hastalık bu işte; tul-u emel hastalığı. Mesela birisi öldüğünde “gençmiş daha ya...” Adam yetmiş iki yaşında, “gençmiş ya...” Ne zaman ihtiyar? Müminin gözünde ihtiyar var mı? Herkes ölecek yaşta değil mi mümin için? Hayır, yetmiş yaşındaki doksanlıklara bakıyor onlardadır sıra diye. Ellideki de yetmişliğe bakıyor. Hiç kimse kendine bakmak istemiyor. Sahabe-i kiramsa “sabah namazını kıldık ama yatsısı olmayabilir bu dünyanın” diyordu. Bu farkı yakaladığımız zaman yani eğitimimiz, cihadımız bu olduğu zaman biiznillah işimiz asan olmuş demektir.

Şimdi çok önemli bir noktaya geçiyoruz. Ümmet-i Muhammed bir milyar, bir buçuk milyar ama Everest Tepesi gibi bir tepeyi gösterip “Ümmet-i Muhammed budur” demiyoruz. Vadide toplanan bir, iki, üç, dört, on, elli, bin diye sayılan sayılı insanlardan ümmet oluşuyor. Ümmet-i Muhammed, Kâbe’nin adı değil, Kâbe’nin etrafında dönenlerin adı ümmet-i Muhammed’dir. Dolayısıyla ümmet, fertlerden oluşuyor. Bir, iki, beş, dokuz, yirmi beş, on bin yedi yüz, yüz elli bin iki yüz on beş, dört yüz seksen bin yedi yüz on beş... sayarak oluşturuluyor ümmet-i Muhammed.

Bir gencin tul-u emel hastalığına yakalanmış olması, ahireti hep erteleyen hastalığa yakalanmış olması, dünyanın bir kadının gözünde çok tatlı, çok cazip, terk edilemez olması, bir Müslüman gencin veya ihtiyarın cebindeki parayı put gibi kabul etmesi, bir kişi, iki kişi, yedi kişi, bin kişi derken ümmet hastalığına dönüşüyor. Bir hacı efendinin haccetmiş bir mümin olarak krediye bulaşmakta sakınca görmemesi “bir hacı” değildir. Onun gibi kaç hacı var? Ve bunların toplamından bataklıkta bir ümmet, afet görmüş bir ümmet oluşuyor. Biz ümmetiz, birimiz hepimiz, hepimiz birimiz anlamına geliyor.

Zina yapıyor olduğu sürece dünya üzerinde, faiz işleniyor olduğu sürece, namaz kılınmıyor olduğu sürece veya herhangi bir hastalık bir şekilde ümmetin gençlerinin arasında yayılıyor olduğu sürece, Kur'an ihmal ediliyor olduğu sürece velev ki bir bölgede ihmal edilsin, bir köyde ihmal edilsin, ezan ümmetin topraklarından herhangi bir köyde önemsiz bir şey hâline gelsin; hiç önemli değil. Ümmet bir dağ adı değil, Kâbe'nin adı değil; insanlardan oluşan bir kalabalığın adıdır. Nasıl filanca hastalık, filanca mikrop, filanca grip, salgın üç kişide çıkıyor sonra üç bin kişi ölüyor ondan, günahlar da böyle. İbadetleri ihmal etmek de böyle. Üç kişide oluşuyor, beş kişide oluşuyor, ümmet çöküyor bundan. Bu bakışla bakınca başka bir şey ortaya çıkıyor. Herkesin kendi hesabını vereceğinin düşünüldüğü bir bakışla da başka bir sorun ortaya çıkıyor.

Şimdi, Ebu Davud'un 4297. hadis-i şerifini çok farklı açılardan defalarca dinlemiş olmamız lazım. Ama burada özellikle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in bu hadis-i şerifini, bu tul-u emel sonucuyla sonuçlanan dünya sevgisi, mal sevgisi, tul-u emel sıkıntısı... Bu neticede Ahmet'te, Mehmet'te, Ayşe'de, Leyla'da ortaya çıkan bir hastalık ama ümmeti kitle olarak istila ettiği zaman bu hastalığın sonuçta nereye götürdüğüne bakacağız.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, her an gelebilir böyle bir olay diye bir haber veriyor, buyuruyor ki: "Bütün dünya milletlerinin toplanıp aç insanların bir sofraya üşüştüğü gibi size üşüştükleri, üzerinize saldırdıkları gün gelecektir." Demiş ki oradakiler: "Ya Resûlallah, o gün biz azınlık mı olacağız da böyle olacak?" Yani çok az mı olacağız da bize hep saldıracaklar? Buyurmuş ki: "Hayır. Siz o gün kalabalık olacaksınız. Ama selin (yağmur selinin) önüne katıp sürüklediği çer-çöp gibi olacaksınız." Yani değeriniz olmayacak, bir. İkincisi; "Allah düşmanlarınızın yüreğinden sizin korkunuzu çıkarıp atacak. Ve sizin içinize vehn hastalığını koyacak." "Nedir vehn ya Resûlallah?" diye sormuşlar. "Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir." buyurmuş. Dünyayı seven kişi, dünyadan ayıran ölümü sevmez. Ölümden nefret eden dünyayı sever.

Tefekkür edip Irak'tan, Suriye'den, Yemen'den, Afganistan'dan, Pakistan'dan vesaire... Ümmet-i Muhammed'in coğrafyasını görmeye çalışalım. Bu coğrafyada ezilen, horlanan bir ümmet görüyoruz. Adeta hadis-i şerifteki gibi, selin önünde çer-çöpün sürüklendiği gibi sürüklenen bir ümmet coğrafyasındayız. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu coğrafyanın sıkıntısını bir slaytta izleyip bize göstermiş gibi konuşuyor. Bunu biz de zaten görüyoruz. Ama bütün bu coğrafyadaki sıkıntıyı ne noktasında durdurdu Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem? Dünyayı seviyor olmamızda.

Petrolümüzün bizim elimizde değil düşmanlarımızın elinde olması veya filanca sıkıntımızın bizim liderlerimiz tarafından çözülememesi, bütün bunların hepsinde "Nereden başlayacağız?" sorusunun cevabı "dünyayı sevmeme şuuru" ile başlamamızdır. "Yarıdan itibaren dünyayı sevmeyelim tamam mı?" diye bir kampanya başlatamayız biz. Böyle bir şey olmaz. Sevme dünyayı diye bir şey olmaz ki. Bu neye benzer biliyor musunuz? "Yarıdan itibaren acıkmayacağız tamam mı?" demeye benzer. Dünyayı sevmeme eğitimi diye bir eğitim değil; ahireti sevme, dünyayı ahiretin önüne geçirmeme şuuru diye bir şuur kazanabiliriz. Eğitimimizin planları bunun üzerinde olmalı.

İlahiyat fakültesinin, tıp fakültesinin, mühendislik fakültesinin diploması Kur'an'dan değerli olduğu sürece de bu eğitimin lafı olur, kendisi olmaz. Her şeyin diplomaya ve şöhrete feda edildiği bir dünyada herhangi bir şekilde Müslümanlar "Biz ahiret için yaşıyoruz" diye iddiada bulunamazlar. Buna hiçbir meleş kimse inandıramaz. Melekler böyle bir şeye inanmazlar. Ahireti seven ahiret için çalışır. Dünyayı sevmeyen dünyaya tapınmaz. Diploma elde etmekle diplomayı put yapmak arasındaki farkı çözmek gerekiyor. Bir diploma düşmanlığının körü körüne yapılmasında da hayır yok.

Müslümanlar topluca fakir olmalılar demiyoruz herhâlde. Malı kazanmalılar, mal Müslüman'ı kazanmamalı diyoruz. Mal müminin onuru için olmalı. Müminin onurunu feda ettiği bir mal olmamalı müminin evinde diyoruz. "Helal olmalı" bu demek. Malın ana gaye olması başka şey, gayemiz için, ahiret olan gayemiz için malın vesile olması başka bir şeydir.

Arkadaşlar,

Burada bir hadis-i şerifi son dönemlerin esasen hiç unutulmaması gereken bir hadisi olarak gündeme getirmek istiyorum. Ben bu kürsüde, bu mikrofonun önünde telaffuz etmek istemiyordum, istemiyordum. Ama kendimi mecbur hissediyordum. İhale uğruna Müslümanlar neler kaybettiler? Koltuk hırsı uğruna neler kaybettiler? Dün ağır ağır cihat lafları konuşanlar, bugün nasıl o tükürdüklerini yaladılar. Merak edenler ve İslam'ın bunun faturasını nasıl ödediğini, gelecek nesillerin bu faturayı çok ağır bir şekilde nasıl ödeyeceğini ve bunların topluca ahirette hesabının nasıl sorulacağını anlamak bakımından bu hadis-i şerif hepimizin zihninde canlı olmalı kardeşler.

Tirmizî'nin 2376. hadis-i şerifi (sahih bir hadis-i şeriftir) Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden Ka'b bin Malik radiyallahu anh -Ensar'dan bir sahabe bu- Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden naklediliyor. Ka'b bin Malik naklediyor. Ondan da oğlu bize nakletmiş. Bu hadis-i şerif hepimizin bugün -gayet bilerek ve şuurlu bir şekilde söylüyorum- bir hoca efendinin "Benim kitabımdan beş tane alıp okursanız cennete gireceksiniz" demesinin hangi kökten kaynaklandığını, Müslümanlar'ın arasından çıkıp, Müslümanlar'ın desteği ile devlete ait bir makamı ele geçirip, orada bir daha Müslümanlar'la sıcak ilişki kurmaya bile gerek görmeyen bir insanın neden bu hastalığa düştüğünü, şeytanın hoca efendileri, Müslümanlar'ın siyasetçilerini kendisine hizmet ettirmekte neler kazandığını öğretiyor.

Bu hadis-i şerifi keşke Müslüman siyasetçiler her gün evden çıkarken bir kere okusalardı. Keşke hoca efendiler, ümmet-i Muhammed'in Kur'an'dan metrelerce uzaklarda yaşadığı bir dönemde Kur'an okuyup para kazanmanın, Yasin okuyup para almanın, ölen bir Müslüman'ın evine gidip emri bi'l-maruf yapıp onu, çocuklarını ve ailesini Allah'a yaklaştırmak için iyi bir fırsat olduğunu düşünmeleri gerektiği hâlde beş altı hoca toplanıp o Müslüman'ın evinde üç kuruş beş kuruş için Yasin-i Şerifler okumasının, bunun bir de dinî hizmet olduğunu zannetmesinin şeytan tarafından nerelerde kullanıldığını bu hadis-i şerifle defalarca oturup düşünselerdi.

Böyle olması gerektiği hâlde, maalesef din üzerinden, Müslüman şahsiyeti ve onur üzerinden dünyalık elde etmenin bugün Müslüman ümmete kaç mal olduğunu düşüneneğimiz bir hadis-i şerif... Fitneyle nasıl hocanın da, siyasetçinin de, dernek başkanının da, vesairenin de hepimizin Müslüman kimliğimizi kullandığımız... Din üzerinden bir şey elde etmeye çalıştığımız zaman Müslüman şahsiyetim sakalım, sarığım, cübbem, şalvarım, kitabım, kalemim, defterim, Allah rızası için yayınladığım dergim üzerinden bir şey kazanmaya çalışırken nasıl yıprandığımı, İslam'ı da nasıl yıprattığımı ve bunun gelecek kuşaklara hangi fatura ile ödetileceğini ve kıyamet günü Allah Teâlâ'nın Kudüs'ü işgal edenlerle huzurunda hesaplaşırken İslam'ın onurunu da işgal edenlerle -adı ne olursa olsun, velev Müslüman olsun- ümmetin onurunu parayla, koltukla özdeş hâle getirenlerin neyle hesaplaşacaklarını, kıyamet günü hangi hesabı vereceklerini düşünmeye sevk eden hadis-i şerifi okuyoruz.

مَا ذُنْبَانِ جَائِعَانِ أَرْسِلَا فِي غَنَمٍ؛ بِأَفْسَدَ لَهَا مِنْ حُرْصِ الْمَرْءِ عَلَى الْمَالِ وَالشَّرَفِ لِدِينِهِ

Bir benzetme yapmış Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Benzetmesi şu: İki kurt aç ve bir sürüye saldırmışlar. Sürüye verdikleri zarar, kişinin mal ve makam hırsıyla dinine verdiği zarardan daha fazla değildir. Yani bir insanın mal için, fors için, şöret için dinini kullanıp verdiği zarar iki aç kurdun bir sürüye verdiği zarardan daha fazladır. Net bir şekilde hadis-i şerif bunu söylüyor.

Burada bu hadis-i şerifi şerh eden İbni Receb El-Hambelî isimli bir zatın çok güzel bir risalesi var. Yani keşke o risaleyi şöyle oturup ders olarak okusak. Fakat tefekkür edilecek başlıklar açılabilir bu hadis-i şerif için. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem benzetmeleri sıradan atasözleri gibi alınamaz. İki aç kurt bir sürüye zarar veriyor. Bir de Müslüman, mal ve şöret yüzünden dinine zarar veriyor. Yani dinini sömürüp din üzerinden mal kazanmak istiyor, din üzerinden işte koltuk dediğimiz şöreti yakalamak istiyor mesela. İki zararı karşılaştırıyor Efendimiz. “Kurtlarınkı daha fazla değildir” diyor.

Burada belki çobanlık yapan insanların daha iyi anlayacakları bir benzetme yapıyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. “Bir kurt” demiyor ama. İki kurt bir sürüye saldırmışlar. Bu şöyle bir gerçekmiş: Daha sonra hadis-i şerifi şerh eden âlimlerden öğreniyoruz. Bir kurt, koyunu bulduğunda yakalar, boğar, yer götürürmüş. İki kurt, bir sürüye saldırdıklarında birer kuzu kapıp kaçmazlarmış. Ne yaparlarmış? Kurt kanunu. Diyor ya şair: “Kuzulara şah olsa” hani. Kurt kanunu şuymuş: Sürüye saldırdıklarında, boş bulduklarında sürüyü, sürünün köpeği, çobanı yoksa koyunları sırayla boğarlarmış. Boğma yarışı yaparlarmış. Boğup bitirince sürüyü, birer tane alıp giderlirmiş. Önce kurtluklarını bir gösterirlermiş, boğarak. Sürü tükenmeden rahat durmazmış kurt.

Bu hadis-i şerifi benzetmesi üzerinden anladığımız zaman, Müslüman bir kere dinini sömürüp menfaat elde etmeye kalktığı zaman, bunu para veya koltuk hırsıyla yapmaya bir dadandı mı mümin, din kökten elinden gitmeden oturup “Yeter, bu kadar sömürdüm dinimi” demezmiş. Hadis-i şeriften anlaşıyor. Dinini de kim kullanır? Dindar olan kullanır zaten. Dindar, dine zarar verir.

Hadis-i şerifi “ya aslında şu manaya da gelirdi, bu manaya gelirdi” diye evirip çevirmeye gerek yok. Müslüman, dinini kullanıp sakalını, hocalığını, hacılığını kullanıp zarar vermeye başladığında bu yer yer Yahudi'nin zararından daha ağırdır.

Menkıbe kitaplarına ait bir olay bu nakledeceğim; ayet değil hadis değil. Sadece dersimizin ağırlığını hafifletmek için anlatıyorum. Ama menkıbe kitaplarımızda var:

Bir adam, İbrahim aleyhisselam zamanında sapanla bir kuşu vurmuş, yaralamış. Kuş da gelip İbrahim aleyhisselama şikâyet etmiş. Beni filanca yaraladı, demiş. “Nereni yaraladı?” “Ayağımı yaraladı.” İbrahim aleyhisselam o adamı buldurmuş, getirmiş:

-Bunu niye yaraladın?

-Sapan atabiliyor muyum, baktım.

-Niye hayvanı alıp kesip yemedin? Öyle bir niyetim yoktu.

-Zevk için bir hayvanı neden yaralıyorsun? Madem hayvanın ayağını kırdın, bunun da ayağını kırın, diye emir vermiş. Kuş, “kırmayın ayağını” demiş, “sakalını kesin.”

-Niye sakalını kestiriyorsun?

“Ben bunu çok takva bir adam zannettim o tipinden, böyle bunu bir serseri görseydim kaçırdım ben zaten. O bana atamazdı bunu.” demiş kuş. Bu ayet değil, hadis değil. Böyle ders ortasında yorulunca anlatılacak fıkra gibi şey. Ama özü çok doğru.

Nice anneler babalar sakallı, hacı efendi, âlim adam bir Müslüman’ın kızını istemeye gittiler. Serseri bir oğluna hacı efendi olarak kız istediler. Görüntüleri bir genç kızın geleceğini öldürdü. Oğlu ile gitseydi istemeye, kimse ona kız vermeyecekti zaten. Sakallı, dindar kimliği ile kız istedi. Borç isterken o kimliği ile istedi. Verirken canavar kimliği ile ortaya çıktı ama borcun karşılığını verirken. Müslümanlar’ın önüne takva kimlikleriyle koltuğun sahibi olmak için çıktılar. O koltuğa oturunca Müslümanlar’ın desteğiyle gerçek kimlikleri bir daha görülmedi. Paraya düşkün kimlikleriyle, sekretere dayanamaz kimlikleriyle bu sefer ortaya çıktılar. Ama “Benim arkamda durun Müslüman kardeşlerim!” derken Hazreti Ömer’e hayran kimlikleriyle ortaya çıkmışlardı. Evet, her insanda dünya sevgisi, mal sevgisi, tul-u emel bulunur. Ama savaşımız, cihadımız, bizim nefis cihadımız; bu hastalıklara esir olmadan yaşama cihadıydı. Sıkıntı ne? Filistin’de, Suriye’de, Afganistan’da, filan yerdeki küfrün taarruzunu, küfrün saldırılarını hep göz önünde cihat olarak görüp nefis cihadının, ruh terbiyesinin bizi cennete götüreceği asıl gayretimiz olması gerektiğini düşünemeyince akibet olarak karşımıza ne çıktı? Bu çıktı.

Toplanıp “filanca mümini başımıza getirelim” dedik. Sonra o mümin Karun oldu, zenginleşti. Dün konuştuklarını bugün gereksiz hâle getirdi. Dünyayı bir yığın, enleminden boylamından değil sadece uzaydan, bir köşesinden seyredebilen insan hastalığı bu. Cihadı sadece Yahudi ile savaşmak olarak gören hastalık bu. Şeytanın saldırılarını sadece Übey ibni Halef’in saldırıları olarak gören hastalık bu. Benim zamanımın cihadı siyasetin zorluğu, mal kazanmanın zorluğu, yarın Allah’la buluşmayı arzu edemeyenin bu dünyada Nemrut kadar, Firavun kadar güçlü olsa bile mümin olmasının başka bir şey olacağını anlayamayacağını idrak edememiş olmak. Üç hastalık: Dünya yürekleri işgal eden bir put olur, mal uğruna insanın evladını bile doğrayabileceği bir sıkıntı olur, uzun kalma emeli, hiç gitmeme arzusu Müslüman’ın da yüreğini işgal edebilir. Kur’an-ı Kerim, hadis-i şerifler bize defalarca ikaz ettiği hâlde anlayamadığımız ve anlatanı dinleyemediğimiz, dinlemek istemediğimiz sıkıntı kardeşler.

Buharî’nin rivayet ettiği 6420. hadis-i şerif hepimizin kulağında küpe olmalı. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in nasihatı: “Yaşlı insanların kalbinde bile iki şey gençtir: Dünya sevgisi ve uzun emel” buyuruyor.

Bir fıkra daha anlatmak zorundayım. Bu kadar ayetin ağırlığı içerisinde konu uyuma nedeni olabilir, ben bir fıkra daha anlatayım. Bu fıkra bildiğim, yaşadığım bir arkadaşımın başına gelmiş fıkra. Fıkra diyorum hani şöyle bir rahat edilsin diye.

Bir arkadaşımın babası Trabzon’da yaşıyordu. Doksan küsur yaşında. Telefon etmişler, “Baban çok ağır, çabuk gel” demişler o da Almanya’da yaşıyordu, atlamış gelmiş. Trabzon’a gitmiş, bakmış ki babası çok kötü durumda, hemen alıp köyden babasını Trabzon’a getirmiş. Bakmışlar ki ciddi bir prostat hastası babası. Tedavi olması çok zor, zehirlenmeye doğru kaymış yani ameliyat edilse masada ölecek, ameliyat edilmese ölecek zaten. Öyle de ölecek böyle de. Hani diyorlar ya “tedavi olursan grip yedi günde iyi olur, tedavi olmazsan bir haftada” onun gibi bir şey bu demişler.

Sonra doktorlar nerede tedavi ettiriyorsa “Vezneyle bir görüşün önce” demişler. İşte “ödemenizi ayarlayalım ona göre” demişler. Bu da görüşmüş, şu kadar para. Almanyalı olduğu hâlde

yanında para yok, babasına demiş ki: “Baba sana gönderdiğim paraları bankaya yatırıyoruz ya, o cüzdan yanında mı?” “Yanımda oğlum” demiş, çıkarmış cebinden, “ne yapacaksın?” demiş babası. Orada bu konuşmaları dinlemiş babası ama yani yolcu olduğunu, ameliyat edilse de edilmese de öleceğini konuşmuşlar. “Baba” demiş, “üzerimdeki paralar yetmiyor, bunları hemen yatıralım vezneye de garanti olsun.” “Ne kadar yatıracaksın?” demiş. İşte “şu kadar istiyorlar” demiş. Bakmış “oğlum” demiş, “öyle her istendiğinde para harcanmaz, vazgeçelim de dar bir zamanda lazım olur bu bize.” Hastaneden çıkamamış babası. Bunları konuşurken, dar bir zamanı beklerken gitmiş ahirete.

Tul-u emel budur işte. Sana doktor diyor ki ameliyat etsem de etmesem de sen gideceksin, ameliyat edersem rahat öleceksin narkozla. Etmezsem zaten zehirlenmiş (prostat zehirlenmesi mi nasıl bir hastalıksa) öleceksin. Çocuğun bunu feda ediyor, o göndermiş sana bu paraları zaten. O anda harcarsan yenisini de çocuğun verecek; üzerinde yok adamın. “Dar bir zamanda lazım olur!” Ne zaman bu dar zaman? Yüz yaşına yaklaşmışsın. Kurban olduğum Peygamber’im sallallahu aleyhi ve sellem ne güzel buyuruyor: “Yaşlının kalbinde de iki şey hep gençtir: Dünya sevgisi ve tul-u emel.”

Kardeşlerim,

Buradan bir noktaya gelmek istiyorum. Bu noktada bir; biz dünyayı Rabbimizin bizi imtihan ettiği yer olarak görüyor muyuz, görmüyor muyuz? Ashab-ı kiramın başından geçenleri hikâye olarak mı dinliyoruz, bize göre versiyonu değişebilecek imtihan olarak mı görüyoruz? Birinci nokta bu.

İki; eğitim dediğimiz şey nedir? Sadece mesela “İslamî eğitim” dediğimizde ashab-ı kiramın öldüğü tarihi, doğduğu tarihi öğrenmek midir eğitim? Yoksa öğretimle eğitimi karıştırıyor muyuz? Siret öğretmekle siret üzerinden insan eğitmeyi anlayabildik mi? Kur’an öğretmekle Kur’an nesli yetiştirmeyi anlayabildik mi? Kur’an nesli yetiştirmek başka şey, bol bol Kur’an okuyup üzerinden geçimini sağlayan birini yetiştirmek başka şey; bunu anlayabildik mi? Rabbimizin: “Dünyaya aldanmayın ha! Allah’a karşı sizi kimse aldatmasın!” diye Fatır suresinden ikaz ettiği ayeti sesi güzel bir hafızdan dinlerken maşallah ne güzel okudu diyoruz da, acaba dünyaya aldandık mı biz diye test yapıyor muyuz? İkinci nokta bu.

Üçüncüsü; biz şu fitne mantığıyla, Allah Teâla’nın bizi farklı alanlarda sınaması mantığıyla ev, mescit, medrese, vakıf ve dernek kuruyor muyuz? Yani evimiz bu değerlerin test edildiği bir yer mi? Camilerimiz bunu idrak ettiğimiz yerler mi? Medrese kurduğumuz zaman Kur’an hafızları, fıkıh bilen, şeriat erbabı insanlar yetiştirdiğimizde onlar kendileri ve yönlendirdikleri insanları bu fitne imtihanına karşı hazır hâle getiriyorlar mı? Yoksa çok şey bilen ama bir yerde memur olunca bildiklerini unutan biri mi oluyorlar? Biz, başta hocalar olarak biz, sonra o hocaları dinleyen Müslümanlar olarak bildiklerimiz tam işe yaraması gerektiği gün işe yarıyor mu? Yoksa notlar tutuyoruz, ilimler elde ediyoruz. Ama ne zaman onu kullanacağız? İşe yaramıyor, kullanma tarihi geçmiş. Kullanma tarihi geçmiş veya kullanma ruhsatı olmayan bilgiler mi bizim din bilgilerimiz?

Hamza, Mus’ab, Nesibe, Aişe, Enes, Enes’in anası, Ebu Bekir, Ali, Ömer, Osman... bu isimler tarihimizin kahramanları mı? Önümüzdeki örnekler mi? Biz yoksa hâlâ hangi imtihanı ne zaman olacağımıza dair haber mi bekliyoruz? Hâlbuki imtihanın içinde dört dönüp duruyoruz. Kurduğumuz vakıflarımız, derneklerimiz, cami derneğinden filan kalkınma kalkındırma derneğine varıncaya kadar Müslüman gençler yetiştirme dernekleri, vakıflarına Kur’an eğitimi, Kur’an hizmeti vakıfları, derneklerine kadar o vakfın kendisinin bile bir fitne olduğunu yer yer Allah’ın şeriatını kavrama ve kavratma ve yaşatmaya engelin o vakıf olabileceğini düşünebiliyor muyuz? Elimizdeki ilacın hastalığın

gecikme nedeni olabileceğini düşünebiliyor muyuz? İlacın varlığının bir rahavet oluşturduğunu, o rahavetin bizi biraz daha bocalattığını düşünebiliyor muyuz?

Ve dördüncü noktamız; hesap yerine doğru giden Müslümanlar olarak, hesap yerinden önce muhasebe yaptık mı hiç? Mesela vakıf mensupları olarak; “Arkadaşlar biz on senedir bu vakıf üzerinden dinimizi pratiğe dökmeye çalışıyoruz. Buyrun on yıllık hesabı dostumuzun, düşmanımızın, içimizdekilerin, dışımızdan bizi seyredenlerin gözüyle bir muhasebe edelim, diyebiliyor muyuz? Yoksa kuruluş gününden beri aynı hız ve aynı nakaratlarla devam mı ediyoruz?

Bir caminin imam efendisi, müezzin efendisi orada görev yaptığından beri artı ve eksileri değerlendirme toplantısı yapıyor mu? Maşer yerinden önce hesabı üzerinde endişeleri olan Müslümanlar mıyız? Yoksa nasıl olsa bir şefaath umuduyla oyalanıp bu dünyada şefaath hakkını bile kaybedecek kabahatler mi işliyoruz? Şefaath realitedir ama bizim onu hak edip etmediğimiz realite değildir. Oturup muhasebe yapıyor muyuz? Yoksa muhasebeye ihtiyaç olmadan yaşama tuzağına yakalandık mı?

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.